Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. Veaceslav Martînenco)
Dosarul nr. 3r-99/25 (2-25132908-02-3r-13022026)

D E C I Z I E

8 iunie 2026
mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Președintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval
Judecătorii Andrei

examinând în ordine de recurs, recursul declarat de recurenta Ala Bulgaru, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 ianuarie 2026, adoptată în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Ala Bulgaru împotriva Ministerului Justiției și Comisiei de disciplină a experților judiciari, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

a c o n s t a t a t:

Poziția instanței de fond:

La 16 septembrie 2025 reclamanta Ala Bulgaru a depus o acțiune în contencios administrativ împotriva Ministerului Justiției și Comisiei de disciplină a experților judiciari, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

Ulterior, la 19 noiembrie 2025 reclamanta Ala Bulgaru a depus cerere de modificare și completare a pretențiilor prin care a solicitat, anularea următoarelor acte, scrisoarea Ministerului Justiției nr. ***** din 14 august 2025, privind declanșarea evaluării extraordinare - Demersul CCE***** nr. ***** din 13.08.2025, privind includerea expertului Bulgara Ala în evaluarea extraordinară -Actele MJ nr. ***** și ***** din 3 noiembrie 2025 - Toate răspunsurile MJ și CN***** la cererile prealabile ale expertului, inclusiv cele din 17 iunie 2025; - Avizele, concluziile și analizele extrajudiciare utilizate nelegal împotriva expertului (Avizele Calancea Veronica, Nota informative din 11 iulie 2025 întocmite de experții Marina Vition și Victoria Muntean, Procesul-verbal Consiliului Metodico-Științific CN***** *****din 15 iulie 2025 etc.)

Concomitent, a solicitat anularea Hotărârii Comisiei de disciplină nr. *****din 30 iulie 2025; anularea Ordinului Ministerului Justiției nr. 368 din 31 octombrie 2025; constatarea nulității absolute a procedurii disciplinare; constatarea nulității procedurii de evaluare extraordinară; excluderea Avizelor extrajudiciare din materialele procedurii disciplinare, ca probe inadmisibile;

Totodată, reclamanta a solicitat suspendarea executării tuturor actelor contestate, în temeiul art. 215 din Codul administrativ.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 ianuarie 2026, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea privind suspendarea executării actelor administrative, formulată în cadrul acțiunii de contencios administrativ depusă de reclamanta Ala Bulgaru împotriva Ministerului Justiției și Comisiei de disciplină a experților judiciari, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

Solicitarea recurentului:

La 28 ianuarie 2026 Ala Bulgaru a declarat cerere de recurs împotriva încheierii primei instanțe, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 ianuarie 2026 și adoptarea unei decizii privind admiterea cererii.

La 13 februarie 2026, cauza dată a fost repartizată judecătorului Sîrbu Victoria, membrii completului fiind judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs, recurenta a invocat că încheierea primei instanțe este nelegală și netemeinică, fiind adoptată cu aplicarea greșită a art. 172 și 214 din Codul administrativ, precum și cu ignorarea unor probe și circumstanțe relevante pentru soluționarea cererii de suspendare.

Subsecvent, a menționat că instanța de fond a denaturat standardul juridic aplicabil suspendării executării actelor administrative, tratând această măsură ca pe o verificare aprofundată a legalității actelor, apropiată de examinarea fondului cauzei. A precizat că, în cadrul procedurii de suspendare, este suficientă constatarea unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului și/sau a unui pericol iminent de producere a unor pr*****udicii ireparabile, fără a fi necesară stabilirea definitivă a ilegalității acestuia.

A afirmat că instanța a interpretat eronat noțiunea de „suspiciuni serioase și rezonabile”, întrucât, pentru suspendare, nu este necesară răsturnarea definitivă a prezumției de legalitate a actului administrativ, ci doar existența unor dubii obiective și rezonabile cu privire la legalitatea acestuia.

A invocat, totodată, neexaminarea unei probe esențiale și anume Scrisoarea CN***** ***** din 30 septembrie 2025, prin care, în opinia sa, aceeași autoritate și aceeași persoană, dna Gataraga Olga, ar fi recunoscut lipsa competenței legale de a iniția evaluarea extraordinară a unui expert judiciar cu formă privată de activitate. A menționat că, într-o situație similară, privind expertul Achimov Anatolie, CN***** ar fi refuzat inițierea evaluării extraordinare, în timp ce, în privința recurentei, ar fi insistat asupra acesteia. În opinia sa, această împr*****urare relevă existența unor suspiciuni serioase privind legalitatea actelor contestate și aplicarea unor standarde duble.

A mai invocat că instanța nu a analizat corespunzător pericolul producerii unui pr*****udiciu ireparabil, care nu ar fi unul ipotetic, ci real și actual. În acest sens, a menționat că, prin scrisoarea Ministerului Justiției din 22 decembrie 2025, a fost declanșată procedura disciplinară împotriva sa, fiindu-i imputată neprezentarea la

evaluarea extraordinară din 22 octombrie 2025. A susținut că inițierea procedurii disciplinare reprezintă o consecință directă a executării actelor administrative contestate și confirmă existența unui *periculum in mora*.

În continuare, a precizat că situația creată generează un „cerc vicios administrativ", constând în refuzul suspendării, executarea actelor contestate, inițierea procedurii disciplinare pentru consecințele acestei executări și, ulterior, riscul aplicării unei sancțiuni disciplinare și al retragerii licenței. În opinia sa, un asemenea mecanism poate conduce la producerea unor consecințe profesionale ireversibile și justifică intervenția instanței de recurs.

Recurenta a susținut că instanța de fond a apreciat în mod eronat actele contestate drept simple „scrisori de informare", deși acestea ar produce efecte juridice directe, prin declanșarea evaluării extraordinare și afectarea exercitării profesiei. A precizat că, potrivit art. 10 din Codul administrativ, natura unui act administrativ trebuie determinată prin raportare la efectele juridice produse, iar nu la denumirea formală a documentului.

Deasemenea, a invocat existența unor suspiciuni privind legalitatea procedurii, generate inclusiv de utilizarea unor avize, concluzii și analize extrajudiciare întocmite, în opinia sa, de persoane fără statutul de expert judiciar competent, susținând că acestea au fost utilizate pentru fundamentarea procedurilor de evaluare și disciplinare. A afirmat că instanța de fond a omis să examineze acest aspect ca element relevant pentru aprecierea aparenței de ilegalitate a actelor contestate.

Totodată, a invocat o pretinsă contradicție între poziția exprimată de aceeași instanță în încheierea din 17 octombrie 2025 și cea din 14 ianuarie 2026. A menționat că, în prima încheiere, instanța ar fi reținut că actele contestate nu constituie acte administrative individuale generatoare de efecte juridice, în timp ce, în cea de-a doua, le-ar fi tratat drept acte executorii, refuzând însă suspendarea executării acestora. În opinia recurentei, această lipsă de coerență afectează securitatea raporturilor juridice și constituie un motiv suplimentar pentru casarea încheierii.

În concluzie, recurenta a reiterat că suspendarea executării are un caracter preventiv și temporar și nu presupune pr*****udecarea fondului cauzei. A afirmat că, în speță, sunt întrunite cumulativ atât condiția existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actelor administrative contestate, cât și condiția existenței unui pericol iminent de producere a unor pr*****udicii ireparabile.

În temeiul art. 214 și 230 din Codul administrativ, recurenta a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 14 ianuarie 2026 și pronunțarea unei noi încheieri prin care să fie admisă cererea de suspendare a executării actelor administrative contestate, inclusiv a scrisorii Ministerului Justiției nr. ***** din 14 august 2025, demersului CCE***** nr. ***** din 13 august 2025, actelor MJ nr. ***** și ***** din 3 noiembrie 2025, precum și a răspunsurilor MJ și CN***** și a avizelor, concluziilor și analizelor extrajudiciare contestate, până la soluționarea definitivă a cauzei în fond.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

Conform art. 242 din Codul administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Colegiul a constatat că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 ianuarie 2026, a fost atacată cu recurs de către Ala Bulgaru la 28 ianuarie 2026.

Astfel, raportând la normele legale pre citate la circumstanțele speței, Completul specializat consideră că recursul declarat de către Ala Bulgaru, este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii instanței de fond, reieșind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul. Iar alin. (2)-(4) al aceluiași articol stabilesc că, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces. Decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris. (4) După finalizarea procedurii de soluționare a recursului împotriva încheierii judecătorești, dosarul judiciar se transmite instanței competente în termen de 3 zile.

Conform art. 241 alin. (1), (3) din Codul administrativ, încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, actele cauzei atestă că, la 17 iunie 2025 Ministerul Justiției a sesizat Comisia de disciplină a experților judiciari în vederea verificării respectării prevederilor legale și deontologice în activitatea desfășurată de expertul judiciar Ala BULGARU, deținătoare a licenței seria ***** nr. ***** din 09 octombrie 2017, care activează în cadrul Biroului Individual de Expertiză Judiciară „Bulgaru Ala”.

La 30 iulie 2025 Comisia a adoptat Hotărârea nr. CD11/25, prin care a admis sesizarea depusă de Ministrul Justiției și a constatat abaterea disciplinară prevăzută de art. 58, lit. b) săvârșirea unor fapte care aduc atingere onoarei și probității profesionale ori bunelor moravuri din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar la efectuarea expertizei judiciare și întocmirea Raportului de expertiză judiciară *****din 29 iulie 2024, de către expertul judiciar Ala Bulgaru și s-a

propus Ministerului Justiției aplicarea față de acesta, aplicarea sancțiunii disciplinare prevăzute prevăzută la art. 59 alin. (1) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar – suspendarea activității de expert judiciar pe o perioadă de 6 luni.

Nefiind de acord cu hotărârea prenotată, cât și cu actele administrative emise în cadrul procedurii administrative, Ala Bulgaru, s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției și Comisiei de disciplină a experților judiciari, cu cerințele deduse judecății.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamanta Ala Bulgaru a solicitat suspendarea executării tuturor actelor contestate, în temeiul art. 215 din Codul administrativ.

Prima instanță, prin încheierea din 14 ianuarie 2026, a respins ca neîntemeiată cererea înaintată de Ala Bulgaru privind suspendarea executării actelor contestate.

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 28 ianuarie 2026, Ala Bulgaru, a contestat-o cu recurs, invocând argumentele expuse mai sus.

Potrivit art. 214 alin. (1) din Codul administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art.172 alin.(3).

Conform art. 172 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, dacă un act administrativ individual defavorabil este contestat cu cerere prealabilă, autoritatea publică, din oficiu sau la cererea persoanei afectate, poate suspenda executarea lui până la finalizarea procedurii prealabile. Motivele suspendării sânt: a) *existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.*

În acest sens, Completul judiciar conchide că, la dispunerea suspendării actelor administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

În privința condițiilor de suspendare a executării actelor administrative individual defavorabil, instanța nu poate aprecia discreționar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actelor administrative, cât iminența unui prejudiciu ireparabil.

Referitor la primul temei - existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, Colegiul subliniază că prin această noțiune se înțeleg acele circumstanțe de fapt care creează aparența unei eventuale nelegalități a actului. Verificarea propriu-zisă a legalității actului ține însă de examinarea

fondului cauzei și nu poate fi realizată în cadrul procedurii de suspendare.

Astfel, examinarea cererii de suspendare nu presupune prejudecarea litigiului, instanța fiind limitată la o analiză sumară a aparenței dreptului și la verificarea existenței unor indicii suficiente care ar putea răsturna prezumția de legalitate a actului administrativ. În speță, în limitele unei asemenea examinări sumare, Colegiul nu a constatat existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind nelegalitatea actelor contestate.

Inter alia, Colegiul nu poate reține argumentul recurentei potrivit căruia instanța de fond ar fi aplicat în mod eronat standardul juridic privind suspendarea, întrucât ar fi solicitat demonstrarea definitivă a nelegalității actelor contestate. Colegiul nu poate reține acest argument. Din încheierea contestată rezultă că prima instanță nu a soluționat fondul litigiului și nu a stabilit caracterul legal sau ilegal al actelor contestate, ci a verificat dacă argumentele și probele prezentate sunt suficiente pentru a crea, la nivelul necesar acestei etape procesuale, suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea acestora.

Faptul că recurenta invocă existența unor încălcări ale competenței autorității, a unor vicii procedurale, utilizarea unor avize extrajudiciare ori existența unei pretinse aplicări diferențiate a legii nu conduce, prin el însuși, la concluzia existenței unei aparențe suficiente de nelegalitate. Pentru a justifica suspendarea, aceste susțineri trebuie raportate la acte și circumstanțe concrete, iar instanța trebuie să poată identifica, chiar și la o examinare sumară, o legătură obiectivă între împrejurările invocate și o posibilă nelegalitate a actului administrativ a cărui executare se solicită a fi suspendată.

Or, din materialele cauzei și din argumentele recursului nu rezultă, la această etapă procesuală, că actele contestate prezintă asemenea vicii evidente sau suficient de conturate încât să poată răsturna, fie și provizoriu, prezumția de legalitate de care beneficiază actul administrativ.

În ceea ce privește Scrisoarea CNEJ ***** din 30 septembrie 2025, invocată de recurentă ca probă esențială privind pretinsa lipsă a competenței de inițiere a evaluării extraordinare, Colegiul reține că aprecierea definitivă a întinderii competențelor autorităților implicate, a interpretării normelor speciale aplicabile și a eventualei contradicții dintre pozițiile exprimate în diferite situații excedează limitelor procedurii de suspendare. Existența unui asemenea înscris nu este suficientă, în lipsa unei corelări cu alte elemente obiective, pentru a demonstra, la nivelul cerut de art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, o aparență suficient de serioasă de nelegalitate a actelor contestate.

În același context, susținerea recurentei privind situația expertului Achimov Anatolie și existența unor standarde pretins diferite aplicate de autorități nu poate fi valorificată, în cadrul procedurii de suspendare, ca dovadă a nelegalității actelor contestate. Pentru a putea conduce la o asemenea concluzie, ar fi necesară stabilirea prealabilă a identității relevante a situațiilor juridice, a competențelor autorităților, a circumstanțelor concrete și a motivelor pentru care cele două situații ar fi trebuit soluționate în mod identic. Aceste aspecte țin de examinarea fondului și nu pot fi stabilite

definitiv în cadrul unei proceduri sumare de suspendare.

Deasemenea, argumentul privind caracterul juridic al scrisorilor, demersurilor și celorlalte documente contestate nu este suficient pentru admiterea cererii de suspendare. Împrejurarea că un document administrativ produce anumite consecințe practice nu înseamnă, prin ea însăși, că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ. Natura juridică a fiecărui document, caracterul său individual, efectele juridice produse și raportul dintre acesta și actele administrative ulterioare urmează să fie stabilite în cadrul examinării fondului acțiunii, fără ca această procedură să poată fi transformată într-o examinare anticipată a legalității tuturor actelor contestate.

Cu privire la argumentul recurentei referitor la utilizarea unor avize, concluzii și analize extrajudiciare, Colegiul reține că admisibilitatea, forța probantă și valoarea juridică a acestor înscrisuri în procedura administrativă și disciplinară constituie, deasemenea, chestiuni ce urmează a fi analizate în cadrul examinării fondului cauzei. Simpla contestare a proveniență sau a statutului persoanelor care au întocmit aceste documente nu demonstrează, la etapa suspendării, că actele administrative contestate sunt vădit sau aparent nelegale.

Cu referire la cel de-al doilea temei - existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile, Colegiul reține că scopul suspendării este de a asigura eficiența unei eventuale hotărâri favorabile reclamantului și de a preveni producerea unor consecințe ireversibile până la soluționarea fondului cauzei. În acest sens, persoana vătămată are obligația de a demonstra atât caracterul real și iminent al prejudiciului invocat, cât și imposibilitatea ori dificultatea reparării acestuia ulterior.

În cauza dedusă judecății, Completul judiciar reține că, recurenta Ala Bulgaru nu a argumentat și nici nu a justificat existența indicilor, că neaplicarea suspendării actului administrativ individual ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, fie prevenirea unei pagube iminente ireparabile și protecția stabilită prin lege.

Cu alte cuvinte, solicitarea de suspendare a fost formulată fără a fi detaliată și argumentată existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, deși sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit reclamantei, or simplul caracter defavorabil al actului administrativ nu constituie, prin el însuși, un temei suficient pentru suspendarea executării acestuia.

În acest sens, Colegiul remarcă că, prima instanța corect a statuat faptul că, nu poate aprecia discreționar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actului administrativ. Astfel, la capitolul dat urmează a fi apreciate ca neîntemeiate și lipsite de probatoriu argumentele expuse de reclamanta Ala Bulgaru în cererea sa de suspendare.

Astfel, Colegiul reține că, în speță nu sunt întrunite prevederile art. 172 alin. (2) din

Codul administrativ, or, contrar prevederilor art. 93 din Codul administrativ, reclamanta nu a prezentat careva probe confirmative, care ar demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, va provoca prejudicii ireparabile reclamantului, astfel că instanța de judecată este în imposibilitate să dispună suspendarea actului administrativ numai în baza simplei invocări de către reclamant a prevederilor art. 172 alin. (2) din Codul administrativ.

În același context, Colegiul reține și faptul că, chiar dacă riscul este abstract, cererea cu privire la suspendarea acțiunii actului sesizat trebuie motivată convingător, nu prin simpla enumerare a unor valori fundamentale, deoarece la asigurarea protecției provizorii în materie administrativă prin suspendarea efectului execuțional al actului administrativ, se recurge doar în condițiile în care, reclamanta justifică pertinent și concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, prin analize concrete, probe exhaustive din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar și legătura de cauzalitate directă a efectului execuțional al actului administrativ contestat raportat la pretinsele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate. Simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă și convingătoare pentru a suspenda actul administrativ.

Reieșind din cele expuse, Colegiul constată că recurenta s-a limitat la invocarea unor simple afirmații, cât și la enumerarea prevederilor legale, fără a administra probe pertinente și concludente care să demonstreze în mod obiectiv și convingător existența unui prejudiciu ireparabil ori caracterul iminent de afectare ireversibilă a patrimoniului său, întrucât existența unei eventuale pagube nu se prezumă, ci trebuie demonstrată prin probe concrete.

Mai mult, motivele prevăzute de art. 172 alin. (2) din Codul administrativ nu pot fi considerate întrunite prin simpla reproducere a textelor legale sau prin afirmații generale. Pentru înlăturarea chiar și temporară a principiului executării imediate a actului administrativ, instanța trebuie să dispună de suficiente elemente de fapt care să justifice, cel puțin aparent, atât nelegalitatea actului, cât și existența unui prejudiciu ireparabil.

În continuarea celor expuse, Colegiul reține că recurenta invocă existența unui pericol real și actual, determinat de declanșarea procedurii disciplinare ca urmare a neprezentării la evaluarea extraordinară.

În context, Colegiul admite că inițierea unei proceduri disciplinare constituie o împrejurare relevantă și nu poate fi ignorată în analiza unei cereri de suspendare. Totuși, simpla existență a unei proceduri disciplinare nu demonstrează, prin ea însăși, caracterul ireparabil al prejudiciului. Pentru întrunirea condiției prevăzute la art. 172 alin. (2) lit. b), recurenta trebuia să demonstreze în concret că executarea actelor contestate este susceptibilă să producă, înainte de soluționarea definitivă a cauzei, consecințe care nu ar putea fi înlăturate în mod efectiv printr-o hotărâre favorabilă.

Or, din materialele prezentate nu rezultă că simpla inițiere a procedurii disciplinare ar conduce inevitabil la aplicarea unei sancțiuni, la suspendarea sau retragerea licenței ori la încetarea definitivă a dreptului de exercitare a profesiei. Între inițierea unei proceduri disciplinare și producerea unei asemenea consecințe există mai multe etape juridice distincte, fiecare presupunând o examinare și o decizie a autorității competente, precum și posibilitatea exercitării căilor de contestare prevăzute de lege.

În aceste condiții, susținerea recurentei referitoare la existența unui „cerc vicios administrativ" descrie un risc posibil, însă nu demonstrează, prin ea însăși, caracterul inevitabil și ireparabil al prejudiciului. Suspendarea nu poate fi dispusă exclusiv pentru prevenirea oricărei consecințe nefavorabile, ci numai atunci când există un risc concret, iminent și obiectiv de producere a unei pagube care ulterior nu ar putea fi reparată în mod efectiv.

Totodată, Colegiul nu poate reține argumentul potrivit căruia orice consecință profesională produsă prin executarea actului administrativ ar avea, în mod automat, caracter ireparabil. Eventuala afectare patrimonială sau profesională trebuie individualizată și demonstrată, iar caracterul său ireparabil nu poate fi prezumat exclusiv din natura profesiei exercitate de reclamantă sau din gravitatea abstractă a sancțiunilor care ar putea fi aplicate ulterior.

În acest sens, instanța nu contestă faptul că procedura disciplinară poate produce pentru recurenta un disconfort profesional și juridic semnificativ. Ceea ce lipsește însă este demonstrarea faptului că, până la soluționarea fondului, executarea actelor contestate va produce o consecință definitivă ori practic imposibil de înlăturat.

În același timp, Colegiul atestă că, în eventualitatea admiterii acțiunii principale, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit cărora actul administrativ individual anulat de instanță nu produce efecte juridice din momentul emiterii sale. În consecință, reclamanta ar putea fi repusă în drepturile pretins încălcate și ar avea posibilitatea de a solicita repararea eventualului pr*****udiciu cauzat prin actele contestate, dacă acesta va fi demonstrat.

În contextul celor expuse, Colegiul apreciază că argumentele invocate în cererea de suspendare, analizate prin prisma cerințelor prevăzute de art. 214 și art. 172 din Codul administrativ, precum și a necesității existenței unui *„periculum in mora"* și a menținerii unui just echilibru între interesele părților, nu sunt suficiente, plauzibile și probate.

În mod distinct, Colegiul reține că, potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie acordată de instanță în materie administrativă, atunci când o instanță este sesizată cu o contestație împotriva unui act administrativ și nu a pronunțat încă o hotărâre asupra fondului, reclamantul poate solicita instanței competente aplicarea unor măsuri de protecție provizorie împotriva actului contestat. La examinarea unei asemenea cereri, instanța urmează să țină cont de toate circumstanțele relevante, inclusiv de faptul dacă executarea actului administrativ este susceptibilă să provoace prejudicii dificil sau

imposibil de reparat, precum și dacă există un caz *prima facie* împotriva legalității actului.

Din conținutul Recomandării menționate rezultă că măsurile de protecție provizorie pot îmbrăca forma suspendării executării actului administrativ, integral sau parțial, inclusiv prin restabilirea situației existente anterior adoptării actului ori prin impunerea unor obligații corespunzătoare autorității administrative. Totodată, aceste măsuri nu trebuie să anticipeze sau să prejudicieze soluția ce urmează a fi pronunțată asupra fondului litigiului.

A contrario, în lipsa unor asemenea dovezi, suspendarea executării actului administrativ ar echivala cu o măsură dispusă în mod abstract și arbitrar, ceea ce ar putea afecta principiile legalității și imparțialității activității judiciare, precum și interesul public urmărit prin executarea actelor administrative.

Având în vedere faptul că destinatara actului administrativ individual, făcând uz de calea de atac în recurs, nu a probat prin probe pertinente și concludente existența circumstanțelor obiective care ar demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil în raport cu patrimoniul persoanei, Colegiul atestă că nu este în drept să dispună suspendarea executării actului administrativ în mod abstract și respectiv, abuziv, existând astfel riscul de a încălca principiul imparțialității, proporționalității și al legalității în raport cu activitatea administrativă desfășurată de autoritatea publică și interesul public general justificat.

În concluzie, ținând cont de circumstanțele constatate și normele de drept reținute supra, întru respectarea principiului legalității procesului civil și, respectiv, al dreptului la un proces echitabil, cu respectarea limitelor controlului judecătoresc la etapa respectivă, deoarece nu au fost constatate suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât și nu a fost demonstrată existența pentru destinatarul actului administrativ defavorabil a unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ concluzionează că recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 14 ianuarie 2026, ca fiind legală și întemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Ala Bulgaru.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 ianuarie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul Sîrbu

Victoria

Judecătorii: Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/